

tet af loven i tilfælde, hvor dette ikke følger umiddelbart af § 1, såfremt udgifterne ved deres virksomhed overvejende dækkes af statslige eller kommunale midler. Overførelsen af midler vil normalt bestå i direkte tilskud, men bestemmelsen omfatter også tilfælde, hvor en institutions udgifter dækkes i form af egentlige betalinger fra offentlige myndigheder for modydelse. Kravet om, at den offentlige udgiftsdækning skal være „overvejende“, indebærer, at andelen skal være af en betragtelig størrelse i forhold til de samlede udgifter, i alt fald ikke under 60-70 pct. heraf. Der må i øvrigt anlægges en individuel bedømmelse af institutionen på grundlag af en række andre faktorer, herunder navnlig, hvilken virksomhed institutionen udøver. Bestemmelsen vedrører alene betaling af driften og kan derfor ikke bringes til anvendelse som følge af f. eks. størrelsen af det offentlige aktiebesiddelse i et selskab.

Beføjelsen til at træffe bestemmelse efter § 2 tilkommer „vedkommende minister“, dvs. den minister, under hvis lovgivningsområde institutionen m. v. hører.

Denne adgang til at udstrække lovens område findes påkrævet, bl. a. fordi der allerede i dag findes en række større edb-registre, der indeholder oplysninger af endog meget personlig karakter, som ellers ikke ville blive underkastet den indgående kontrol, som bl. a. er hensigten med lovgivningen. Der kan i den forbindelse henvises til side 227 i betænkningen om offentlige registre.

Samtlige ministerier må derfor i forbindelse med en gennemgang af de registre, der hører under deres ressort, men som føres for institutioner, der ikke er omfattet af forslaget § 1, foretage en konkret vurdering af registrene til afgørelse af, hvorvidt de bør inddrages under lovens regler.

Registertilsynet vil kunne henlede et ministeriums opmærksomhed på registre, som efter tilsynets opfattelse bør være omfattet af loven.

Et register, der i medfør af denne bestemmelse inddrages under loven om offentlige registre, vil ikke herefter tillige være omfattet af reglerne i lov om private registre, jfr. bestemmelsen i § 2, stk. 1, i sidstnævnte lovforslag.

Til § 3.

Efter § 3 kan vedkommende minister bestemme, at andre registre med personoplysninger, der føres for de i § 1, stk. 1, og § 2 nævnte myndigheder og institutioner, omfattes af loven. Der sigtes herved til større manuelle registre, der indeholder personlige oplysninger som f. eks. straffeoplysninger og helbredsoplysninger.

Baggrunden for bestemmelsen er bl. a. at sikre, at

en række eksisterende registre, der for tiden føres manuelt, kan inddrages under loven.

Bestemmelsen svarer i det væsentlige til betænkningens udkastet. Justitsministeriet har dog fundet, at det burde være vedkommende ressortminister, der traf den pågældende beslutning, således at der forinden blev indhentet en udtalelse om spørgsmålet fra registertilsynet.

Også her vil registertilsynet kunne henstille, at registre inddrages under loven.

Til kapitel 2.

Om begrundelsen for den nærmere udformning af bestemmelserne i dette kapitel henvises til pkt. 4 i de almindelige bemærkninger.

Til § 4.

Til stk. 1 og 2.

Efter *stk. 1* må registre, der skal føres for en statslig myndighed, kun oprettes med godkendelse af vedkommende minister efter forhandling med finansministeren. Bestemmelsen om, at spørgsmål af den nævnte art skal forhandles med finansministeren, svarer til den gældende retstilstand. Efter økonomiministeriets cirkulære af 18. marts 1966 skal statslige styrelser og institutioner, der påtænker at anvende elektronisk databehandling til løsning af administrative herunder statistiske opgaver, forinden rette henvendelse til administrationsrådet, nu finansministeriet (administrationsdepartementet). Finansministeren skal efter forslaget sikre den fornødne samordning af registeranvendelsen inden for den statslige administration.

I tilfælde af, at myndigheder under forskellige ministerier sammen skal oprette og benytte et register, tilkommer kompetencen den minister, hvis ministerium skal afholde den største del af udgiften ved oprettelsen og driften af registeret.

Efter *stk. 2* skal vedkommende minister, inden registeret tages i brug, dvs. inden der indgår oplysninger i edb-registeret, have fastsat forskrifter om registerets opbygning og drift. Ministeren kan i stedet bemyndige en anden f. eks. en styrelse til at fastsætte forskrifterne. Det pågældende ministerium kan selv udarbejde forskrifterne eller overlade udarbejdelsen til den myndighed, der skal være ansvarlig for den senere brug af det pågældende register, således at ministeren alene foretager den formelle fastsættelse af forskrifterne.

Ministerens godkendelse af oprettelse af et bestemt register vil formentlig normalt falde sammen med fastsættelsen af forskrifter for registeret. Bestemmelsen er dog udformet således, at det er muligt at forelægge de mere principielle spørgsmål om